

וְיִשְׂרָאֵל אֵיךְ בְּרָחוּב הַגּוֹכֹחַ : וּבִכְנֵן מִה לַעֲשׂוֹת ז' וְעִנְיָה
וְאָמְרָת לֹו עַל רֵגֶל אַחַת : לְהַקִּים מִמְשַׁלַּת חֲרוּם לְאוֹמִית. לַפְתּוּחַ
בְּמַלְחַמַת שְׁחֹרֹר אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, לְהַכְרִיז עַל נְיִיטְרָאֲלִיּוֹת מְדִינַת
בְּמַכְסֹוֹן הַמְעַצְמֹוֹת.

(א. ע.) לְלִי לְלִי לְלִי לְלִי לְלִי
אָמֵן

וְיִשְׂרָאֵל אֵיךְ בְּרָחוּב הַגּוֹכֹחַ : וּבִכְנֵן מִה לַעֲשׂוֹת ז' וְעִנְיָה
וְאָמְרָת לֹו עַל רֵגֶל אַחַת : לְהַקִּים מִמְשַׁלַּת חֲרוּם לְאוֹמִית. לַפְתּוּחַ
בְּמַלְחַמַת שְׁחֹרֹר אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, לְהַכְרִיז עַל נְיִיטְרָאֲלִיּוֹת מְדִינַת
בְּמַכְסֹוֹן הַמְעַצְמֹוֹת.

א. על שלשה מקשים

וכי ישאלך איש ברחוב הגוכך : "ובכן מה לעשות ז' וענייה
ואמרת לו על רגל אחת : "להקים ממשלת חרום לאומית, לפתוח
במלחמת שחרור ארץ ישראל, להכריז על נייטראליות מדינית
במסגרת המעצמות".

או ינעץ בך האיש עיניים תמוהות, או עיניים מוסחדות או
עיניים לגלגניות, לבעל העיניים הלגלגניות המטילות את אורן
על השפתיים המגחכות אל תוסיף דבר, אל תחרחך עמו, אל תר
כיה לו ואל תוכיח אותו. הוא לגלג על הרצל הלא-כזיאותי (ה'
איטופיסט, ראה מאמרו של ברגות ב"מולד" על הרצל האוטו-
פיסט...) הרוצה לתת "מדינה" ליהודים. הוא לגלג על "בושינסקי
ההרפתקן הרוצה לחנך יהודים ל"ביקסלעך", לצבא יהודים, ואין
צורך לומר שהוא ילגלג היום עליך באמריך : מלכות ישראל בין
היאור והפרת. (אתה זוכר את פרצופו של הבעל-דבר" זאת
עיתויו לשמע הסיסמא : נגרש את הבריטים ז'. על כן הנה ירך
כמנן, עתיד אתה לפגוש אותו בבוא היום הגדול והוא נדחק בין
הראשונים ומתלעלע מרוב נחת ואומר "אנחנו".

ולבעל העיניים המוסחדות, אשר לבו אינו מעז לגלות לפיו
שבעצם, בתוך תוכו גם הוא רוצה אלא שהוא מסחז אף להרהר
בכך, תעמיד את הברירה האחרת האיומה יותר ואולי אש הפ'
חד האיום יותר תאכל את אש הפחד הפחות. תגיד לו שהברירה
האחרת לממשלה חרום לאומית הוא המשך ה"דימוקרטיה" הפיק'
טיבית ביותר בעולם שתוכנה סחטנות ושחיתות וסופה פשיטת
רגליים (שתי הרגליים) של פושטי הימים (שתי הידיים), באר'
קרוס כלכלי ומוסרי, והברירה האחרת למלחמת שחרור, זו שר'
סת-ההסכמה לגבולות (עם "תיקונים" מעטים) הנוכחיים ותחרי'

נות השלום, סופה מלחמת השמדה נגדנו בסיוען או באדישותן של המעצמות. סופה אושבינץ כאן. או לכל היותר: הורבן ביתר חדש. והברירה האחרת לנייטראליות מדינית היא הקמת בסיסים בריטיים ואמריקאיים כאן והיגררותנו למלחמת עולם משמדה כשדארץ הזאת מופקרת להתרבר ויהי הצד המנצח אשר יהי.

ורק לזה השלישי, התמה. שאין השכל הקטן המפוכח-כל-כך מחניק בו כל חזון וכל אינסטינקט בריא כאשר יהיה אצל הלב לבן, ואין פחדו ההיסטרי מכבה את כוח שיקולו השקט, כי אם יש בו מהתכוונה השובה של מיווג החזון והמחשבה, והעיקר: לבו פתוח לשמוע ולשקול, הכנס ללבו הפתוח והרחב את הסבר רתך לו. אולי ישמע, אולי יבין, ושב ורפא לו.

ג. על שלשה פשעי ישראל

אך לפני שתפתח לו בהגשת תרופתך, שאלהו לימים עכרו, להשרי המחלה, לסיבות העמוקות של המבוכה והחרדה והסכנה. ואם יגיד לך: „למה לנו לחשו בעבר, גניח שאתה צודק, גניח שאכן נעשו שגיאות, העיקר מה לעשות היום?“ וענית וא' מרת לו: לא אדוני. האם כך גם תהיה נוהג כשישאלך רופא מה אכלת אתמול ומה מחלתך לפני שנה, לפני עשר שנים? הבג לו תגיד: „מה איכפת לך מה היה אתמול, רפאני היום?“ אין צריך לומר שבכלל אין הפתעות בהיסטוריה (רק מר שרת כידוע „מופתע“ מדי פעם, כך „הופתע“ כימים אלו מעמדת בריטניה ה' דורשת ויתורים מאתנו), אך פחות מכל צריכים להפתיע מאר רעות הימים האלה. כולם מתוייבי המציאות והגיוניים ומבחינה זו גם „מוצוקים“. על כן חייב אתה לדרוש לשרשי מציאות זו, שהרי אין אתה רוצה לקצור מעט מן העשב הרע שמלמעלה ול' השאיר את השרשים הרעים? הן יודע לך שלעתים קרובות קציר שטחי מלמעלה נעשה ככונה תחילה כדי לשטר את הגידול. אילו עקרו לפני שבע שנים את הרע מן השורש, לא היינו היום עומדים כאשר אננו עומדים בעיר דרדרי מלדה עוינת, לא אדוני.

אם לא נביאים אנו, בני נביאים אנו ועלינו ללמוד מהם, והם לימ' דונו להעמיק לחמש שרשי נגעים ופשעים.

על כן נפתח כפשעי ישראל אשר הביאונו עד מהלומה. פשע ראשון הוא השלטת משטר אשר לא רק גונז את יסר זאת המוסר ואת יסודות היהדות — ישנם רבים שאינם מתפע' לים מאלה — כי אם גם את יסודות קיומנו. גם אלה שהם דימוקראטים וליבראלים מושבעים מעומק ההכרה, ספק אם ימצאו דוגמה בעולם למה שמתקרא בשמות אלה אצלנו! כל השמות הנאים ה' אלה אצלנו הם שוא ושקר, הם חימוי לשלטון אינטרסנטים כלכ' ליים או עסקניים קארייריסטיים. כל ההשקאות הנעשות עם ארה"ב או ארצות אחרות הן השקאות מתענות ממש כמי שיבוא להש' זות תנאי חיים בהפירה פחזית עם חיים בבית מרחח ושלה בעיר, ופרט למעטים שאינם תלויים במנגנונים ובבחירות אין מעינים להצביע על חיי הפשע שאנו חיים שלא מיניע כפינו. כמוכן שב' זאת אנו נעשים תלויים בורים ותוייבים לקבל מפייהם גם „ערכו יותי“, שהי' ממה נחיה? שואל אותך כל אחד. משטר הסחט' נות המפלגתית המצחה על כל מפלגה להרבות ולהבטיח רמת חיים גבוהה — שאם לא כן הן תפסיד קולות — ולהרבות ולהב' סיה „שלום“ — שאם לא כן מי יצביע עכודה? — משטר זה המתייב קיומם של מוסדות פיקטיביים כמו קקיל וכדו' שאין איש צריך להם וכל קיומם מבוסס על הסכם הדדי של כל המפ' לגנות הנהגות מהם, משטר זה של גנוב לי ואגנוב לך ונשתוק ונשתוק יחדו, הוא אב וראשון לפער בין צורת חיינו לישותם. מבחינת הישות אנו על חודה של תער — מבחינת הצורה אנו כמו על יבשת אמריקה. ותסער הנה הוא כפער השאול, הוא כב' על פגור, חיי הפקר והוללות על גבול מדבר והארץ המובטחת. המובטחת אך עדיין בירי צר.

והפשע השני הוא דבר הבגדה בארץ מובטחת זאת בגבו' לות הוצדו או בגבולות ההיסטוריים או בגבולות הגיאוגרפיים. ינסת זאת כל איש לצי' נשייתו האישית, כמאמץ כפוסר, כחזרה

כאיש חשבונו. בין כה ובין כה הרי אין איש בעולם ואף לא אנו
לנו אשר יסכל אם בתנין אם בספר ההיסטוריה ואם במפה הני
אוגרית, הכלכלית, הצבאית, אשר יאמר בלב שלם שיש הצנן
כלשהו וזכות קיום למדינת ישראל בנבואותיה. זהו אבטורד חל
כתוריה, לא שחת מהאוסטופיה (כן מר גנות, אתה וקק"ל שלך
גם אוטופיק ולא הרצל הריאליסט) שקיפסת קק"ל תגאל את הא
רץ, הסמנתנו הראשונית לחלוקה, הכשתתינו והפרותינו הנשי
נית עד היום הזה שאנו מכירים בשלטון הערבים ביתר שטחי ה
ארץ ואנו מבקשים רק הכרה מצדם למצב הקיים — כל אלה
שיח לנו — כפי שבצדק העלה זאת מר מנחם בגין — אופי של
פולשים בכוח ולא משחררים בזכות. גם אם אצל מדינאי העולם
הגורם הקובע האחרון הוא הכוח, הרי הצעת הפהל ובתכשרת ה
לבבות המסיכולוגיות יש ערך עצום לרקע המלחמה. אצל רבים
מעמי אסיה למשל — שאינם כלל בקיאים בתנין — אין כל מר
שג על כך שאנו חוזרים למולדתנו בעיניהם אנו בהכרח "פול"
שים לבנים". הסמנתנו לחלוקה ואח"כ לגבולות שבתת הנשק
רק חיוקו את ההרגשה הזאת, אך גם מעבר לצד זה של זכויות
ורקע הכרתי בעולם: גם לגבי המדינאים — המצפפים בנות
להם על זכויות ועל רקע היסטורי — השוקלים הכל לפי האיני
טרי, גם לידם היינו גורם כאשר היינו התובעים והלוחמים על
הביעותינו, כאשר נדמה היה שנוהיה לגורם המכריע בנקודת ער
לם חשובה זו, אך מאז הגבלנו את עצמנו לגבולות מוגזמים בל
חיריאליים אלה, כמעט שאין חשיבות לנו על המטה הבינלאו
מית, את הבעיה היחידה של קשר בין הים לבין עמקי הארץ
(שאינם בידינו) הם מקוים לפתור בדרך לחץ עלינו ל"פרודוי
רים", ומאיך עולים או מועלים הערבים מסביב. עוד גרוש מאבק
על שני גושים בקרבם ובמוקדם או במאוחר יצצה האחד מהם
אשר גם השתלט השתלטות טריטוריאלית על שטחי המעינים:
עבר ודרן, סוריה, ישראל איננה על המטה הבינלאומית, ואלמלא
איתו גורם נפלא — יהא ברוך — אך לא ממלכתו, של השפעת

היחודת בעולם (ואכן למה נכחיש? צדק נאצר! היהדות הבינ
לאומית היא לפי שעה משענתה של מדינת ישראל!) וכחוד זן
בארצות הברית, ספק אם היא היתה קיימת גם למעשה, אין איש
זקוק לה, וכל זה באנו אך ורק בגלל אי השלמת שחרורה של
הארץ, אי הקמת יחידה כלכלית וצבאית וביאוגרית הגיונית
ומוצדקת בתוך עצמה מחות או יותר, באופן יחסי אם לא באופן
מוחלט. מדינת ישראל בגבולותיה הנוכחיים אינה מוצדקת אף
באופן יחסי, ואם גויס רבים ובראש וראשונה הערבים עצמם
רואים אותה רק כראש גשר להתמששות, הם צודקים בכל החזק
שיות שבכוח האובייקטיביות נוסף לאירועיה העמוקה הצמונה כי
כך, שחם מזכירים לנו את מה שאנו חייבים בו על פי כתבי הקר
דש שלנו ואנו עומדים וצועקים ככרופאי: "השם ישמרנו..." ואי
לו הובאו אי אלה רבנים ישראלים (וייבדל לברכה ולתהילת נצח
הרב הראשי ראשון לציון הרב נסים שלישי"א, שמורא שמים
דול עליו ממורא משרד-החוק), או עסקנים מ"מזרחי" ו"פר
על המזרחי" (או דוד בן גוריון האדוק לתנין) בפני איוה בית
דין או"מי היו ודאי מוכנים להשבע על התנין שאין לנו כל כח
נות להרחיב את גבולות ישראל אל מעבר לגבול שנקבע בכתבי
הקודש של רודוס... והאמת כמאמר המשורר "כל בוגד הוא כסיל"
(א. צ. ג., ספר הקטרונ והאמונה): אין מאמינים לנו, למעשה
אין אלהים בוגדים גם אם מוכנים להשתמש בהם ולאחר השי
מוש בהם יורקו אותם לבתי... גרוטאות.
זכר גרמה הבגידה בשלמות הארץ (יהוי היום מודים הכל,
שלא מסעמים צבאיים נמנעו לפני שבע שנים מהשלמת הכיבוש
או מהצבת רגלי ישראל על הסואץ), גם לעמדת ההתנגדות וה
חולשה בזירה המדינית הבינלאומית, עד כדי דרישה לויתורים
חזרתי, כי הרי אנו ממשיכים לטעון, למרבית הבגידה והמסל, ש
אין לנו כל תביעות טריטוריאליות.
המשע השלישי הוא משע איימדיניות החוץ שלנו. בעניני
מדינות חוץ, שאינם עניין לעקרונות, יכולים כמובן להיות חילוק

קי דעות. זה עניין של קניינות וקניינות אפסר להעריך
כך או אחרת, לפעמים נרם זה לפעמים נרם אחר בא בחשבון
בכל ברית.

אולם אצלנו עובדת היסוד היא שאין כל מדינות חוץ. לא
רק מהטעם האישי, ששרת הוא שרתוק, ולא הוא מנהל מחלקת
בסוכנות היהודית שהיתה מיסודה — בניגוד להסתדרות הציונית
מיסודו של הרצל — אפולישית, שהיתה כל כולה סוכנות לעלייה
ולהתישבות במסגרת המוחלת על ידי השלטון הבריטי פלוס מג'
בית יהודית מאוחדת. גם מעבר לדמותו האישית של מר שרת,
כל המתשבה המדינית של הממשלה ושל ירכי עסקי המסלגות
נשארה מה שהיתה: סוכנותית, צמודה לאי"מ כמו פעם למאני
דאזור, והרע מכל: צמודות אפולישית.

וכי משום מה זה יהיו לנו בעלי ברית פולישיים בעולם? וכי
יזכרונו עם מדינה ממדינות העולם בלשון פולישית? וכי הופענו
ככזה שיש לו מה לתת תמורת מה שהוא מבקש? וכי בעולם
המדיני יש מי שמעוניין בפאתוס הציוני? יכולים אפילו מר
אידן ומר דאלס ורבים אחרים לשבת בכורסותיהם בביתם ליד
האח הנוצרת תוך קריאת "בייבל" נזהרת, ואף להאנח אננות
אנדה לשמע הטפה ציונית נהדרת, אולם בשבתם במשרדי התוך
של ממשלתם, מתיבשות דמעות הסנטימנטים בעיניהם, אין אלי
הים ואין "בייבל" ואין צדק, יש רק האינטרס היבש והאכזר של
ארצם ותו לא! לכל היותר: שיקולי בחירות במדינת ניו יורק,
לכל היותר! כי גם על כך מקדה הסטיש דפרסמנט" להתגבר
פעם.

האם הופענו פעם כמני נציג טורקיה והצענו להם את מה ש'
הוסכם עלינו בינה ובין ציראק: חלוקתה של סוריה? האם די
ברנו עם הצרפתים על החזרת השפעתם לליבאנוס? האם קיימים
אנו כמכסוף קפריסין שבין ידן ואנגליה אייבתנו? האם תישש
נו קשרים בקרב מדינות ערב, אם בין מיעוטים אם אצל מלך
מזרח שבאנו עלול להעלותו שוב על כס המלוכה? האם ניצל

נו סכסוכי אנגליה—מצרים, סכסוכי אמריקה—אנגליה? האם
הצענו הצעות מדיניות ממש גם לאחת המעצמות הגדולות במזר
רח או במערב? וכי למה זה יהיו הם ערבים לבטחוננו? וכי מה
איכפת להם? אין להם דאגות אחרות, מעשיות יותר? "ציונות"
במירכאות דיברנו עמם השכם והערב, עם השכמת המדינה ועם
ערבה. אולם עם השכלתה הם חיזרו אחרינו, כי המהחרת והצבא
הורידו את המרכאות מה"ציונות" והפכוה לתנועת שחרור ול'
כוח עולה על מפת העולם, ועתה שוב הושמה "הציונות" במיך
כאות ואנו עומדים בעולם ומבקשים כסף וצדק והגנה תמורת
מה? בלי מדינת ישראל לא יהיה קיום לעולם? כס הצדק ית'
מוטט?

ורק זאת עשינו: חזרנו והדגשנו כי באופן אבטומטי כמעט
אנחנו מדינה "מערבית", כי גורלנו קשור ב"מערב". גם אם מע'
רב זה מבחינה פוליטית לא תמך בנו, נעשה ברור ביותר שבסכ'
סוך מזרח ומערב אנו באופן אבטומטי פוחדים את ארצנו לצד
אות המערב ולבטיסיהם, המצרים הללו מעדיפים לפי שעה לח'
יות בלי הענקות ובדלות (ואיש לא יאמר שנאצר איננו מאטר'
יט ואיננו רוצה להעלות את רמת החיים בארצו), ובלבד לא ל'
השתעבד לארה"ב, וכי משום מה לא ישלח המזרח נשק למצ'
רים? רק משום זה שב"על המשמר" וב"למרחב" כתוב שמשטר
נאצר הוא ריאקציוני ולא נאה לקומוניסטים לתמוך בפאשיסטים
ומהרחרי מלחמה? והרי במשרדי הממשלות במוסקבה ופראג ני'
מלאים את פיהם שחוק לשמע הארגומנטציה האחילית הארסולר'
טית של ישראל, אם תצריים נייטראלית תשתמש בנשק המזרחי
כדי להשתלט על ישראל ועל עבר הירדן ועל ציראק גם יחד —
מה טוב!

אין ספק שנאצר אינו מגיע לקרסוליו של שרת בידע שפות
ויש רגליים לדבר ששרת אף מיטיב לדבר ערבית מנאצר, אולם
לפולישיקה? ספק אם ראוי הוא שרת לשמש התיקונסול מצרי
באחת הארצות, גם אם נאצר יפיל אין זה שולל את האמת שהוא

מוביל את העם המצרי בדרך הטובה היום לעם המצרי. אם מי
דינו ועל ידינו יפול — זה עלול להביא לנו תועלת. אולם אם
יפול לא מפני שהוא אנטי-ישראלי, כי אם מפני שהוא בשעה זו אנטי-
מאמריקאי, יהיה טוב יותר לאמריקה אבל לגבינו לא ישנות ד'
בר, כי אז מצרים תקבל נשק התקפה נגדנו מאמריקה, ואנו לא
נקבל אף נשק מגן מידיה.
כי על כך אבי אבות הפשעים הפוליטיים הוא זה שאין לנו
כלל פוליטיקה חיצונית. לא טובה ולא רעה לא גבוהה ולא מוש'
עית אפילו (גם מדינאים יכולים לשעות). אין לנו בכלל משרד
חוץ הראוי לשם זה, החושב בקטגוריות פוליטיות והעושה צע'
דים פוליטיים.

ועל כן מתרוצץ שרת במסדרוני אדיבה עולם ומבקש הצלה
ונורק החוצה. ועל כן מחכה שגריר בריטלי ימים במסדרוני הצ'
ציר הפשוט המצרי הזה ויוצא בכובשת פניו.
לא, אדוני, שרוצה אתה לדעת מה יש לעשות ואיך רוצה
לדעת. איך הגענו עד הלום. בצדק הגענו לאשר הגענו! בהגיון
גמור. ואך ילדותיות היא לעמוד ולטעון על בגידת הגויים ועל
רשעותם. הם צודקים אף כי אינם צדיקים. הם צודקים בהגיון
הפוליטי של מעשיהם. הם צודקים כשהם מעלימים עין מהסכנה
הצפויה לישראל. אין הם חייבים לנו שום דבר פרט... לבייביל'.
ואתו הם יכולים לקיים ראשית כל גם בלעדינו. שנית למה יח'
יכם יותר משדוא מחייב אותנו?

בקיזור, אדוני: חיזור המעצמות אחרי נאצר ראש הממשלה
הבלתי יציבה והבלתי דימוקראטית ומחרתת המלחמה וה'
פאשיסטית והמכורה לקומוניזם, החיזור אחרי מצרים זאת תוך
כדי הפקרת ישראל פרי מעללינו או פרי חוסר מעללינו. הנה הוא
פרי ממשלתנו. היציבה המהוללת ביציבותה ובדימוקראטיות
שלה. הוא סרי ויתורנו על ארץ ישראל רובה ואי רצוננו לזהם
לכה גיאופוליטי של כמש והוא פרי התמכרותנו הצפוליטית
ללא תנאי למערב". ועתה נוכל לעבור לניסוח דרשי ההצלה:

ג. ממשלת חרום לאומית

והידות בבקשה: לא לזהות את מושג "ממשלת חרום לאומי"
מית' כמושג "קואליציה מקיר אל קיר". היינו במתנה המכר'
ער של הקמת הקואליציה משני הקירות בלבד. תוספת שני קיר'
רות (ציונים כלליים ו"חירות") לא היתה משנה אף שמץ דבר בבע'
יות היסוד. (ראה לדוגמה את ההחלטה "כמעט פה אחד" של הכ'
נסת בעניין הנשק המצרי למצרים, כש"חירות" מכרה את כל
נשמתה ה"קיצונית" ככליול לשטן המפא"י בשם "האחדות" סי'
ביב נוסחה גבוהה). במקום 51 סעיפים צריך היה ודאי לנסח
102, היו נוספים שני תיקים שלמים, ארבעה חצאי תיקים וכמה
עשרות מנהלי מחלקות חשובות לעסקני האופוזיציה".

ממשלת בארצות העולם, דימוקראטיות שלמות ודימוקרא'
טיות למחצה לשליש ולרביע קמות ונופלות על פי קרי מדיניות
חוץ או פנים. שרים עולים ויורדים על פי הצלחה או כשלון של
דרכם. אפילו בארצות דיקטטורה (ראה ירדתו של סאלח סאלם
בעקבות פרשת סודאן). ורק לא בישראל. כאן הכל נאחו באחר'
זים ונאחו ב"חזקה" ובחזקת. הכל נקבע על פי כוחן של קבוצות
לחץ, וקואליציה מ"קיר אל קיר" היתה מכמילה ומשלשת את ה'
מחזה המחפיר שהתחולל בויתוח בין מחנה המהפכנים וה"לא'
כל-כך-מהפכנים" על משרד החקלאות.

ממשלה "מקיר אל קיר" פירושה ממשלה שאין לה לא יסוד
אידיאולוגי, עקרוני, מוסרי מלמשה ולא נג מלמעלה. אין היא
יראת-שמיים ולא יראת היסטוריה ואינה מפתחת מפניהם. היא
כולה יראת בחירות. העיקר: מה יאמרו הבריות. ומשום כך ורק
משום כך היו רוצים פרוגרסיביים ו"כלליים" ממשלה "מקיר אל
קיר" כדי לא להשאיר יריבים בחוץ —

בדברנו על ממשלת חרום לאומית כונתנו להפך הנגמור מזה.
אולי גם ממשלה בלי קירות מפלגתיים בכלל, אך בעלת יסוד
וגב ממשלה שיש לה יסוד במעמקי העם וההיסטוריה ויש לה
ראש זקוף המרחיק ראות ואינו נרכן לא רק מפני שליחתי גויים,

כי אם גם לא בפני חוד מעלתו הכבוד, אשר באורח טבעי וזו ראוי כאתו אינו רואה אלא את "סל המזון" אשר על שולחנו לא להלאה מד' אמות.

אורבא : ממשלת חרום לאומית, תפקידה הראשון הוא חיסול משטר האינטרסניטים וקבוצות הלחץ הכלכליות והעסקניות. חזי סול האפשרות של סחיטה כיום בחירות כשכולם מרבים בדימאך גוגיה זולה, מדברים לא אל ביתנו הרחוקה של האדם, כי אם אל היצר הרע הרבני שלו (בעלה את רמת החיים של הפועל על השבון רחמי הבורגני" — נוסח שמאל). היכן אלפי הדולארים שלך כחלקך במוליאורדים ששלחו אחינו היהודים בעולם? נ"ח סח בבין). ממשלת חרום לאומית לא תהסס להסיל בשעת הצורך משטר צנע כלכלי אמיתי ולא מיקטיבי כאשר היה, מבלי פחד של אי סוטולאירות להצע, היא לא תהסס להעמיד לדין מועלים בעלי עורף מפלגתי ולסדר את המדינה משחיתות. והיא יטולה לפעול מבחינת הצרכים הרחוקים של האומה ולו במחיר איננוות וסי בל. אין לך דבר מועיל וטוב בעולם שאין משלמים את מחירו, והבעיה הלאומית-מדינית היא זו מי משלם, האב או הבן. ממשלת חרום לאומית תהיה זו אשר תדרוש שהאבות, אף אלו שאינם עוד אבות היום, ישלמו מחיר למען יחיו גם בשלוט גם בעושר הבנים. כל ממשלה וכל משטר אשר מבטיח ו"עושה" שלום ור מת חיים גבוהה כשבילנו, כלומר בשביל האבות, הוא חוטא חטא ללא כפרה וללא תקנה לבנים אחריו, זקללתם כבר תלה על דאשינו.

ולתשומת לבם של אלה המתמארים במשטרנו היציב והדמוקרטי ראשי ופוזלים מערבה, ולתשומת לבם של אלה המתמארים במשטרנו, המתקדם והפועלי והכמעט סוציאליסטי ולגמריי-לארכמי עם הסתדרותי והם פוזלים בשעת מעשה מזרח:

במדיניות החוץ שלהן מצפצפות כל אומות העולם על משי טר, "טנימי" בארץ מלונית אלמונית. אמריקה תומכת בסטודיה שאיננה "כל-כך" דימוקראטית ורוסיה תומכת בנאצר שהוא "לא

כל כך" סוציאליסטי, ויציבותה של ממשלת מפא"י אינה מעלה את משקלה לא במעורב ולא במורה והיא אינה אלא מליצה ריקה ומצחיקה.

ממשלת חרום לאומית פירושה, אליף : נחשלה ולא ביאות-כוח של טרוסטים ימניים או שמאליים, של מנגנוני מפלגות ימניות או שמאליות. בי"ת : ממשלת חרום, הנובעת ממצב חרום שה" עם נתון בו, ולא ממשלת נצח היא, כי אם ממשלה אשר תפקידה הוא לשחרר את העם ממצב החרום ולהעלות את הבטחון ואת העצמאות הכלכלית של העם לדרגה שלא תהיה עוד סכנה בדי מוקרטיה, ובינתיים יחוסלו כוחות הסחיטה המרוכזים במוסדות ומנגנונים, רק אז אולי תוכל לקום דימוקרטיה אמיתית ולא פיק טיבית.

ובימי : זאת היא ממשלת חרום לאומית, אשר תפקידה הא' חד והקדום הוא גאולת ארץ ישראל כולה בשביל עם ישראל כולו, בטרם יהיה מאוחר מדי בתחום הארצי או מאוחר מדי בתחום הלאומי. בטרם יתהווה כאן כוח ערבי של ממש סביבנו ובטרם תתחולל סערה חדשה על ראשי מיליוני היהודים בעולם. זוהי שעה כושר היסטורית אשר לה ציפו כל הדורות ואשר אליה צופיות עיני הדורות הבאים. ואוי לנו אם לא נתפוש את כל עומק קה של שעה זו ונתמיצנה מתוך סנטימנטים ונטיות למשטרים "נחמים", לבעיות בנות-חלוף. מה שעובר עלינו הוא באמת בגדר מהפכה מבחינת התוכן, שאולי לא רבות כמות באנושות, ומה טוב היה אלו יכולנו לבצעה קמעא קמעא, לאט לאט, כאידיילית, אולם חוטא ומחטיא הוא כל הסובר שיש לנו זמן לגאולה איבר לוציונית. כבר שילמנו מחיר איום על ה"איבולוציה" וה"נסיד נות" שעשינו אותם עד כה. איייה לנו אם נמשיך בדרך זו.

ממשלה, חרום לאומית היא ממשלת המפכה העברית. זהו משטר אשר צורתו הולמת את תוכנו.

אך תקום ממשלה כזאת כימים אלה ?
לא ממטרתה של חוברת זו היא להצביע על דרכים להקמתה.

המטרה כאן היא להוכיח את הכרחיותה, להעלות את הרעיון, להתיר אותו ללבבות שעוד פתוחים הם לאחריות רחוקה, שאי גם אחוזי קסטנריים.

אולי תקום ביוזמתם וכוחם של צעירים בישראל אשר מחזק נים" אדירי הכוח היום לא יקנו את האופטימיזציות שלהם בחב דות כ"כנסת" או במשרה טובה למען ישחקו. אולי היא תקום מקרב חיילי ישראל וקציניה שלא ירצו לחכות עד שיוכרתו למות בגבורה" ולהרשם בהיסטוריה כאלעזר בריאה במצדה, כי אם כהשמונאים הסנצחים. אולי יבואו זמים עד צהר העם ומלמטה, מן הרחוב האדיש היום, תבוא המהפכה, תקום תנועה לאומית-עממית רחבה שתסתוף בעוצמתה את כל המרכיבים וה"מוכריות" של כל המפלגות המושחתות. ואולי על דרך אח" רת שאין אני יודע אותה, ורק את ההכרה אני יודע ורק את הכ"רורה האחרת אני יודע שהיא גרועה ממחפכה זו, וזהו ברירת ניונו הסופי של המשטר הנקרא דימוקראטי אצלנו.

ד. מלחמת שחרור

ומתחום המדיני-פנימי לתחום הצבאי, שהוא — כפי שכבר גלוי היום לכל — תחום ההכרעה בין היום ומחר. כאן מתחולל היום ברחובותינו ובמרחבות עתונותנו ויכות עני ייצרעקרוני: האם עלינו לפתוח במלחמה או לא. חיכות ניסוחי הגדרתי: האם זאת תהיה מלחמה מונעת או מלחמת התנגדות. ודוקא בויכות הנזכר לראשונה אין לנו צורך להרבות מלים, אין צורך לומר שעלינו לפתוח במלחמה ומיד, עם עילה או בלי עילה, לשוא הזהיר מר אילת בלונדון שלא נרשה שתהיה כאן "מינכן חדשה", כי העולם למד מניסיון מינכן ואף אנו היור"דים למדנו. האמת היא שלא העולם למד ולא אנו למדנו. העולם מתחרה שוב בפיוס גרמניה ובחימושה, בטאאר מת"חוללת אותה הטריקומדיה כמו לפני עשרים שנה. אי"מ הוא כבר היום בדיוק סיקציה כזאת כמו חבר העמים אז, וההכרעות

הן אמילו לא כמוצאת הכסתון כי אם במגע הדיפלומטי הישיר בין הגדולים. בדיוק כאשר היה. מי שחושב אחרת הוא ששט כסיל מנוחך או דורך קישט מראגי.

אך גם אנו היהודים לא למדנו דבר, שוב מפספסת יהדות גד"לה ש"אצלה זה לא יתכן, שהגויים שלה הם "אתרים", ממציאים תיאוריות מחוכמות להוכיח את מה שרצשי הנוחיות והשאננות רוצים שיהיה.

כמו שהיה, כמו שהיה.

"תכן ש"מינכן" לא תהיה ו"אושבינצים" לא יהיה, כי "אנו נתגנני", אולם חורבן ביתר יתכן ויתכן. והרי גם אז היתה לנו מדינה, ואף עם ירושלים, והיתה גבורה ומסבענות עבריות ואולי אף מלך, ואף על פי כן...

תהילת צנח לבר"כוכבא ולגבורי ביתר, נמשותיהם בנששותי נו. דמם כדמינו, ואף על פי כן...

ואף על פי כן זה היה כשלון, זה היה חורבן, ואנו כאנו הנה כדי לחיות בגבורה ולא למות בגבורה, לא רק מינכן ואושביני צ"ים אין אנו רוצים, גם מצדה וביתר אין אנו רוצים.

ומי שמושיש היום דיו לשליט ערב לשלום ומבקש "ערביות" ממערב או ממזרח או משניהם יחד, ומי שירצה לסמוך על הסכמי "שלום" או תרזי ידידות ושלום וכדומה: פושע הוא ויש להע"מינו כבר היום לדון ולא אחרי החורבן...

ומי שמשלה את העם לאמור: אפשר יהיה לקיים את השלום בגבולות הנוכחיים ובמבנה הנוכחי של המורח הליכון — מוביל את העם לסבה.

ומי שמספר לעם סיפורי בדים ש"העולם לא ירשה", יש לשלחו בעוד מועד לבית סוהר לקהיסלינגים, לפני שתנתן להם הזדמנות לשמש קהיסלינגים-קסטנריים למעשה. כשירדנו עם אינה נאצר או אינה חוסייני או סעוד על "רשימת מיוחסים" ל"הציל מה שאפשר... אולי גם באיצטלה של "נצח ישראל". לא, הנוער העברי הגדל כאן נראה שאין הוא נוהה ביותר אח

רי "נצח ישראל". ישנם סימנים לכך שאף על פי שלא על גופו
עברו מינוח ואושבינוצים. הוא יודע באנטסינקס הבריא שלו שלא
תהיה ברירה, יהיה הכרח להלחם. והוא מרגיש ויודע כי היום
יש לו עוד כוח להכתיב שלום מדמשק ומקהיר. מחר — מי יודע.
לא יהיה עוד "רודוס". ה"שלום" יוכתב או בקהיר ומשק או
בתל אביב חלילה.

אך מי מעבד? מי? אלה אשר מנעו את הגוער הנפלא הזה
מכיבוש הארץ כולה או, אלה אשר ציוו עליו לסגת מאל-עריש.
אלה אשר לא היו ואינם לא ממלכתים ולא ריאליסטים, אשר ה'
גלות השתלנית בדמם למרות תארי השרים, אלה שהם מנחם
מנדלים באיצטלות של פוליטיקאים.

היום הן ברור שכל יום שאנו דוחים את המלחמה יעלה לנו
כטאות ואלפי קרבנות נוספים. בלי חכמות. יש חשבון של דם
והחשבון הזה אומר באכזריות: היום יפלו אחד מעשרה ונצחור
גני בטוח. מחר יפלו חמשה מעשרה ונצחוננו ממוקסם.

נראים הדברים ש"למטה" כבר בשלה הכרה זאת ורק חוסר
בגרות ממלכתית מונע מהנוער לצאת לרחובות העיר ולהבוע
מעבר לבחירות את ירידתם — אם לא העמדתם לדיון — של אלה
אשר מנעו נצחון לפני שבע שנים. של אלה אשר השלו את העם
שבע שנים, והממשיכים — מטבע בריתם אינם מסוגלים לשנות
זאת — בכל הדרכים שהלכו בהן עד כה.

אולם גם בקרב אלה הרואים כבר גבוהה ובמיטב הרגשת ה'
אחריות הם קוראים: מלחמה. נסוב עדיין ויכות שלכאורה הוא
יכוח מילולי בלבד.

תחילה נזרקה המלה: מלחמה מונעת, או בנוסח ההקפדה ה'
שונית שמר שרת הוא מומחה בה יותר מאשר כשסח אחר:
מלחמת מנע. אולם למחרת החלו מיד לסגת ממנה. מלה זו אינה
אהובה היום בלכסיקון הבינלאומי, ואפילו מר בנין מציע לדבר
על מלחמת התגוננות, כי הרי כבר מותקפים אנו.
הויכוח הטריטוריאלי הזה הוא חסר כל משמעות פוליטית.

והוא מזכיר את פלמול הסרק בימי המאבק בין אנשי המאבק
"הצמוד" ואנשי המאבק "הרצוף". המנותח ביותר הוא שכל ה'
ויכוח מכתן חלצה לאנשים שהן אסומות לגמרי — ובצדק! —
להבדלי ניסוחים אלה. תיטלר בצאתו למלחמה על פולין הכריז
כידוע: החל משעה 4.45 לפנות בוקר אנתנו משיבים מלחמה
שערה. ומי בעצם היה המוקסן כקוריאה?

כאלה המקומות אשר שם מכריעים באמת על נקישת עמדה
ביחס למלחמה שפרצה באחת הפינות בעולם, אין חשיבות כל'
שהו לשאלה "מי ירה ראשון". הרבה יותר מעניינת אותם השאל'
לה: מי יידה האחרון. לא עילת המלחמה כי אם מסרתה ותוצ'
אותיה הם הגורם הקובע את יחס המעצמות.

ומבחינה זאת, גם מבחינה פוליטית מעשית זאת נוטה לבחור
נת האמת האובייקטיבית וההיסטורית, מלחמתנו הבאה תהיה וע'
לינו אף להכריז על כך בפשטות ובגלוי: מלחמת שחרור.

אין בעולם אף גורם פוליטי רציני אחד — פרט לישראל, אך
זו אינה רצינית מבחינת המחשבה הפוליטית — אשר יראה את
מפת המזרח התלוך הנוכחית כדבר מוגמר. לעמים ממלכתיים
יש זכרון, מכל מקום לראשי המדינות וליועציהם ולגופי ההגות
המדינית וההיסטורית אשר מאחוריהם. ושם זוכרים בדיוק ש'
לפני ארבעים שנה לא היה זכר ליחידה פוליטית בשם "ירדן"
ולא "סוריה". יתר על כן: שם גם יודעים שאין קיימים כלל ע'
מים כאלה "ירדנים" או "סורים", כמו שהיו למשל פולנים. יד'
גיש או סרבים אשר לתצם הלאומי לעצמאות היה לו בסיס היס'
שווי ואתני. רק בישראל בלבד מדברים על "מדינות ערב" השכ'
נות ברצינות מועזעת אנטי-היסטורית ואנטי-גיאוגרפית עמוקה.
ובעולם כולו יודעים היום בכל הבהירות שממה זאת אשר היא
פרי הסכמים בין אימפריות לאחר מלחמת עולם ראשונה —
שרה לישראל שהיא פרי מלחמת שחרור ממש — עומדת לפני
שינויים מרחיקי לכת. "מדינות", אשר בישראל תולמים ושואר
פיה עוד היוו להסכמי שלום אתן תיעלמנה מהמפה כלא היו, ב'

ראש וראשונה זו הקרואה "ירדן". אך גם סוריה, כי אין לה הצדקה גיאוגרפית ולא יחוד אתני שלא כמצרים. אולם בין פרס, טורקיה ומצרים ישנה הכל. אין לומר היום בדיוק מי אשר יש תלט על מרחב זה. שוב התעוררה ההתחרות הישנה בין טורקיה ומצרים. אולם ישנם גם זרמים תתי-קרקעיים לתנועה ערבית. לאור מית אשר תאחד את כל השטחים האלה. ברור שהמעצמות הגדולות בוחשות כאן ומה שהתרחש לפני שלשים שנה בין אנגליה וצרפת, מתרחש היום בין אמריקה ואנגליה, נוסף לגורם החדש — רוסיה. ובמאבק זה מסובכים גורמים רבים מאוד, כלכליים, איסטרטגיים, מדיניים, ורק גורם אחד — לצערנו או שלא לצער רנו — איננו קיים: גורם הצדק והמצפון והדאגה לשלום. והנה מדינות ישראל או מה שמתקרא כן, מופיע בעולם אך ורק בשם אידיאלים נשגבים (בהחלט נשגבים, בלי מירכאות) אלה, במדה שברעת קהל הפשית יש ערך לטיטמאות, הצליחו הערבים להתדיר את סיסמתם: "שחרור פלשתיין". בויכוח המסורסם לפי ני עשרים שנה כאשר היצמאן הנשיא הראשון של המדינה, הכי ריז שחלילה לחשוב שאנו רוצים מה מדינה, אמרו ה"סניגורים" המתחכמים של קו זה בקרצם בעין ערמומית: זה טוב, למה ל' הרגיו... וההברר שזה לא עזר. סמוך להכרזה זו פרצו הפרעות של תרצ"ו.

ועל כן: גם ההכרח ההיסטורי, גם התועלת המעשית-פוליטית מציחים על הכרזה ברורה ביותר, שוב כאשר היה כפולמוס על "המטרה הסופית". כן יש לקבוע את המטרה הסופית של מלחמתנו זאת: שחרורה של ארץ ישראל כולה לשלטון העם העברי.

לא מלחמת מנע ולא מלחמת צנע, לא מלחמת הגנה ולא מלחמה על שלום, כי אם משוטה כמשמעה: מלחמת שחרור. בפר קום שצריך — ברעת הקהל העולמית — ניתן את רשות הדיבור לספר התניך, הוא ספר זכויותינו ההיסטוריות. במקום שצריך — כמשרדי חוץ ומלחמה באומות העולם — ניתן את רשות

הדיבור לאנשים פוליטיים באמת היודעים מה לדרוש ומה להציע תמורת ברית או תמיכה איהתערבות. ובמקום שצריך — והוא הקובע, והוא המשכנע — ניתן את רשות הדיבור לצבא ישראל המשתחרר את שפתו המולדת לסימון חדש של גבולות האיזור כטרם יעשו זאת אחרים גם על חשבוננו.

ואם לפתוח במלחמה זו ואם מלחמת שחרור היא שהיא הכרח היסטורי וגאופוליטי וגם פוליטי אקטואלי, יש לפתוח בה דוקא בכיוון אחר מכל מה שרועש וגועש כיום הזה. יש לפתוח בחזית המורחית לשחרור שתי גדות הירדן מידי הלגיון הבריטי.

כמובן, מי שמביט על ההתרחשויות בעיני עתון בוקר ועתון ערב אינו רואה אלא סכסוכי גבול באיזור עזה. ניצנה לכאן וניצנה לכאן, אולם כל אלה אינם אלא קצף על פני המים ההיסטורי ריים והגיאופוליטיים העמוקים. וקצף זה אינו עניין של מקרה: בריטניה היא המענה את הקצף הזה. היא האוייב והיא מכי חגת את הכותרות לכיתנים הרצויים לה, רצויים לה משני הצדדים גם יחד. בעיית הקיום של מדינת ישראל היא בעיקרה בגבורות המזרח ולא בדרום ולא בצפון. כיבוש ירושלים ויריחו וחבר רון ושכם קודם לכיבוש עזה ודמשק, אם לא נאמר שבדיטניה ממש מעונינת במלחמת מצריים-ישראל, נאמר כי לפחות מלחמה זו אינה מפחידה אותה. היא מוכנה לסכן אותה, בעוד שאין היא מוכנה לסכן מלחמת ישראל בליגיון הערבי. כאן התוצאות הן ברורות ומהירות ביותר ופירושו של דבר הוא כמעט חיסולה הסופי של בריטניה מן האיזור (לוחמי קפריסין הם בעלי ברית טפיעיים שלנו). ודאי שזה משתלב במאבקה של בריטניה עם ארצות הברית באיזור, אך דבר זה ודאי שאינו לרעתנו. התפשטותנו מדר לחת תעורר פחות התנגדות בושינגטון מאשר דרומה נרצע זה. ובכן אם בכלל ריאלית היא תוכניתו של מר מנחם בגין להסתפק לפי שעה בחזית מצומצמת בהתקפה ובציפייה דפנסיבית בה זיגות אמירות (ספק גדול אם זה יתכן, אבל ניחא שכן), הרי יש

להפוך את הצעותינו הקונקרטיות : חזית התקפה נגד עבר הירדן וחזית הגנה נגד מצרים. אם יש בכלל סיכויים לפצל את החזית הערבית, הרי מוטב לפתוח בחזית הקלה ולהבטיח את מרכזה של הארץ. והיה אם אין סיכויים לפיצול זה, אם הפרוץ מלחמה כללית למרות הניגודים הפנימיים ובגידת הלגיון בכוחות המצריים ב-1948 — הרי ממילא צפויה לנו מלחמה כזו גם אם נפתחה בדרום. הבחינה ההיסטורית הגיאוגרפית והפוליטית האקטואלית מצאה לפתוח את מלחמת השחרור בקו : שכם-ירושלים-חברון.

ה. נייטראליות פוליטית

בשנת קיומה האחרון העלתה מתחרת לחיי את הסיסמה ה' פוליטית : נייטרליות של המזרח התיכון. סיסמה זו נבעה מ' מקורות רבים. ראשית מעצם אופייה של מלחמת השחרור מידי האימפריאליזם הבריטי השליט במזרח התיכון. שנית מציאותם של מיליוני יהודים בשני מחנות יריבים במעצמות העולם ותפ' קידה של תנועת השחרור העברית לגאול ולרכז במולדת את כל היהודים. שלישית, הצורך בתקופה ארוכה של מיסוס העם בארץ והקמתה. מה שמחייב בניעת דיסטנציה למלחמות עולם שאין הן בהכרח נוגעות לה. דוגמת טורקיה בימל מלחמת העולם ה' אחרונה ושחייך הוכיחו את הריאליות שבניטרליות כזאת. עם קום המדינה והיסול לחיי ירדה הסיסמה הזו מעל הלוח של המחשבה הפוליטית בישראל — כל הפנים הופנו אל הכסף האמריקאי או האמריקאני-יהודי שאין ספק כי נדרש הוא לנו. אך יש ספק אם ההימכרות הפוליטית היתה תנאי הכרחי לזו. ברוע מזה היתה הנהיגה הכרונית לברית שלום עם עבר הירדן הב' ריטת. במקום לכתן את המשך המלחמה מזרחה כדי להשלים את מלחמת השחרור ולעקור את הבסיס הבריטי מכל האיזור, הרי בינו לתור אחרי האויב הראשי לתקופת ישראל.

סיסמת הניטרליות נשארה בידי מקיי ובידיה אין סיסמה זו

רצינית כי אין היא מתבססת על האינטרסים הלאומיים, וידוע וגלוי שמטרתה הסופית היא להסגיר את ארץ ישראל לידי ברית המועצות ואפילו לידי ערבים לאומיים. פשוטי הניטרליות כי מי מאיר יערי ויגאל אלון הם מעשי צביעות של מי ששיתפו פע' לה עם הבריטים תמיד ולא ינקטו אצבע בשו' הבריטים, כרצ' גם, הנה, תנועת 'החרות' לא העלתה כל רעיון במדיניות החוץ הגלובאלית. נקולות מעטים לאורינטציה מערבית גלויה שמק' רה בשנאת הקומוניזם וקולות מעטים לאורינטציה על המער' טים באיזור).

צמצומה הטריטוריאלי של ישראל, הימכרותה האבטומא' טית למערב, הבטחותיה הנישנות שאין היא רוצה להרחיב את גבולותיה — כלומר ליצור כוח בר ממש — כל אלה נצטרפו לפעולות ההפוכות ממש של מצרים הצעירה ויצרו את הסיטר אציה החדשה : כל המעצמות מחזרות אחרי התוקמן נאצר, המ' טרב לקבל הענקות מאמריקה אעי' שהוא זקוק להן יותר מיש' ראל, המדגיש את נייטרליותו מבלי לפסס 'סוציאליזם'. כך זכה בשעתו גם אתאטורק כידידות רוסיה וניתנה לו ארכה של עשרים שנה להקים את מדינתו לאחר חורבנה.

ומכיון שאנו עומדים שוב כפי שעמדנו בשנת 1947 לפני מלחמת חיים ומות, ומכיון שבאופן עקרוני נפרץ גם הסכר ה' סובייטי שקיים היה עד אז : גם בהכרה הראשונה שהכירו בנו גם בראשית ההקלות בעלייה מהמזרח, ומכיון ששוב גילה המ' ערב — וכיחוד בריטניה — את גבולותו להפקיר את ישראל לשיני ערב —

שוב הניעה העת להפוך את הנייטרליות המדינית בין מורח ומערב לקו הלאומי של ישראל. בלי דו'ק-שיוטיות של מליצת 'שלום' או 'סוציאליזם' כי אם בלשון פוליטית ברורה המלחה מעשים. נייטרליות של ישראל בגבולותיה הנוכחיים חסרת ערך היא כמובן, אולם נייטרליות של ישראל השליט באיזור הוא

מחיר עצים להחזרת המדיניות הסובייטית שוב אחורנית ל-1947 ואולי גם — לאחר שכנוע צבאי מתאים — להשגת שלום עם מצרים בכבולותיה.

ההכרזות האחרונות של רוסיה ביחס לטורקיה (ברית אשם בהרעת היחסים, מסורת של ידידות וכיו"מ) מרמזות על אר-טנטיבה סובייטית לחידוש יחסי שלום עם טורקיה.

ישנה אפשרות ריאלית ביותר לשינוי מפת המזרח התיכון הכלית שינוי, לגידוש בריטניה מתוכו ולהקמת גוש נייטרלי אדיר: מצרים—ישראל—טורקיה שעצם קיומו כחיץ ישמש גם גורם נוסף לשלום בינלאומי ולא תהיה כל סכה לבוא בסכסוכים לא עם ארה"ב ולא עם רוסיה. מתוך ההנחה כמובן שבתקופה זו (ואין מדיניות ענין של נצח) אין לה לרוסיה כהונת התפטרות בדרכי מלחמה.

זוהי מטרתה הסופית של מדיניות חוץ נבונה בשעה זו. תנאי ראשון לה הוא כמובן הרחבת שטח ישראל לכוון מזרח. אין להנקה שרוסיה תחיש עזרה צבאית לגוש עיראק—עבר הירדן. התנגדותה של אמריקה למלחמה בכיוון זה לא תחרוג מנדר ניגויים, כי עם ההרגעה בשטח הבינלאומי, שוב גברה המחיתות ביחסים בין אנגליה ואמריקה בהתחרותן על המזרח התיכון. אמנם חלק רב ביחס המהסס של ושיגסטון יש לקוף על חשבון חד משת מיליוני היהודים אירי התשעיה שם, אך על ידי מדיניות הקיפה וברורה, על ידי הפיכת המדינונה למדינה של ממש, ובלי התרוצצות במסדרוני דאלס ודוקא מתוך נייטרליות, ישנם כל הסיכויים לזכות באותו יחס מצד ארה"ב שזוכה בו מצריים הדי תקיפה והנייטרליות. אמריקה לא תכריז מלחמה עלינו להגנת הדי אינטרסים הבריטיים, ובריטניה גם אם תגיש עזרה פעילה לכתור תיה בעבר הירדן לא תסתבך במלחמה טוטאלית עם ישראל. מד אותן הסיבות שלא הסתכנה בה גם ב-1948 למרות כל איבתה למדינה הוואת.

ודאי שהמסדרו הרבה גם באי השלמת המלחמה ב-1948 גם במדיניות החוץ שנביאים כירמיהו ויחזקאל רק כינוי אחד היה בפיהם לשכמתה: זנות. כל מה שנעשה אצלנו ומה שמדובר אצלנו ביחס אל עמים לא בשם כבוד של מדיניות יכונה, כי בשם אר-כבוד של זנות, של התרמטות וחיוור והימכרות, ועל כן אותן יריקות כוז אשר יורקים בנו מכל עבר.

על כן במקביל ויחד עם פעולות החרום בשעת סכנה זו, לפני האיחור הטרגי, במקביל ויחד עם הקמת ממשלת חרום לאומית לביצור פנימי ופתיחת מלחמת שחרורה של הארץ בקו חברון—ירושלים—שכם, אנו מצויים על הינתקות מוחלטת וברורה מצד מדינות האהבה החד-צדדית למערב, תקיפות לגבי בריטניה הדי אויבת, ידידות אך לא חיוור אחרי ארה"ב, והבטחות נייטראליות בריב המעצמות מורת—מערב.

אם שלשה אלה ייעשו — יהיה עם ישראל חפשי וארץ ישראל ארץ חפשיה.

ודאי שרכות הבעיות שלא נתמצו בחוברת זו, ודאי שישנה בעיית הערבים בשטח, בעיית דרכי עליית העם, בעיית אושיו הדי רוחני של המשטר, אולם בשעה זאת, כל שלש בעיות עמוקות אלו משניות הן בשעה זאת לשלש נקודות היסוד שטיפלנו בהן לעיל, בחינת דיה לצרה בשעתה, בעוד שבעיית קיומנו כאן בכלל היא צרה של שעתנו מחש, של שעות ממש, כי כל שעה נוסמת מסחיתה את סיכויי ההצלה שבמעשים המגויים גם אם ייעשו אך במאורח מדי.